

neid, (kui temal isegi kõige heaste lähed) et ei hooli oma õigest wennast, õest ja suguvõsast midagi, kes teda küll enne mitmetpidi aidanud on, ja noh — ega siis keegi ometi nii tühjaks ei ole, et seda ära unustab. Aga ometi on see nõnda, et: „Mis täis kõht tühja kõhu waewast teab,“ ehk: „Teise häda on puu külles!“

Et „teise häda“ tõeste „puu külles“ on, panen ma ühe näituse siin ette. Asi on küll sellepärast wäga kurw, et see õde wahel sündinud on.

Kord elaswad kaks õde. Üks neist oli rikas ja elas igapäew rõõmsaste ja suureste, ega mõtelnudgi, et temal ka üks waene õde, kellel wiis last oliwad ja pealegi lest, kes oma lapsi toita ei jõudnud. Tema enesel ei olnud mitte üht ainust last.

Kord läks waene õde oma rikka õe juurde ja palus temalt oma lastele näjakustutamiseks natukene leiba. Aga õe süda oli kividõwa ja jääkülma, tema ei annud midagi teisele, waid ütles: „Mull ei ole isegi mida-

gi majas, mis ma weel sinule annan!“ ja ajas teda kurja sõimusõnadega minema.

Kui tema mees, kes asjade tallituste pärast wälja oli rändanud, kodu tuli ja tükifese terve leiba küllest maha lõikas, näitas tema silmist, kui oleks leib seest werine olemas; nõndasamuti ka naisele, kes seda nähes ära kõhkus ja oma pattu mehele ülesse tunnistas. Mees oli aga teistmoodi südamega. Ta ruttas sedamaid waele õele abi wiima. Kui ta tuppa astus, leidis ta teda Jumalat palumas; kaks nooremat last oliwad temal käewarte peal ja kolm wanemat maas surnut!

Semee päewas temale nüid leiba ja muud toidust ja wabandas ennast, et ta kodus pole olnud ning nurises õe ihnuse ja halastamata südame üle, sest tema ei olemas midagi ära keelnud andmast. Siis jutustas ta temale oma nägemist, millepeale õde temale siis oma pattu ülesse tunnistanud ja tema nüid isegi abi tooma tulla rutanud.

Sõnnetu aga ütles: „Maapealist leiba ei ole meile enam tarwis! Kolm on Jumal juba